Νέα δεκαετία και νέα χρονιά. Τώ ρα που έκλεισε αυτή η περίοδος, πως κρατάμε τα περασμένα;

Και τώ ρα που ανοίγεται μια άλλη, πώ ς να προσμένουμε τα μελλούμενα;

Ας κρατήσουμε τα περασμένα, ως στηρίγματα για το μέλλον. Ως πολεμοφόδια για να αντιμετωπίζουμε τις δυσκολίες. Ως εμπειρίες για να αποφεύγουμε ότι αχρείαστο. Ας τα κρατήσουμε και σαν καταφύγιο. Διότι όπως έγραψε ο ποιητής: *«Το μέλλον μας έχει πολλή ξηρασία».* Ζούμε σε μια χρονική περίοδο όπου δεν είναι μόνο το μέλλον άδηλο. Είναι και το παρόν.

Σε ότι αφορά τα μελλούμενα, ας ελπίσουμε να είναι λιγότερο πονεμένα, καθώς δεν ενοχλεί πια μόνον ο δικός μας πόνος, αλλά και ο πόνος του διπλανού, που είναι σχεδόν παντού. Να είναι επίσης λιγότερο ασταθή, διότι η έλλειψη σταθερότητας κάνει τον κόσμο πιο ανασφαλή πιο επιθετικό και τελικά πιο μικροπρεπή. Ζούμε μια εποχή, όπου το μέλλον φαντάζει ως υπόσχεση για απειλή.